

udělil neb uznal, ač je pro nedostatek určité náležitosti uděliti neb uznati neměl, oprávnění to zrušiti. Správní akty však, jimiž bylo nějaké živn. právo zrušeno neb neuznáno, nelze v rámci dozorcího práva podle § 146 odst. 4 živn. ř. zrušiti — jak vyslovil nss již v nál. Boh. A 2136/23 —, poněvadž nejde tu o odstranění stavu, jenž by se přičil kogentním normám zákona ve smyslu shora uvedeném.

Bylo-li ve sporném případě pravoplatně zamítnuto oznámení Leopoldiny L. jako poručnice nezl. Eriky L., že bude ve druhém vymetacím obvodu v Mor. Ostravě provozovati živnost kominickou na základě koncese zemřelého Leopolda L. na účet jeho vnučky Eriky L. do její zletilosti, nemělo min. obch. podle toho, co bylo shora řečeno, právní možnosti ono pravoplatné rozhodnutí nižšího úřadu z moci úřední odstraniti, a to ani tenkrát, kdyby se zákládalo na nesprávném právním názoru, neboť předpis § 56 odst. 4 živn. ř., o nějž tu šlo, není vydán v zájmu veřejném, nýbrž toliko na ochranu vdovy neb k dědictví oprávněných nezl. descendantů zemřelého živnostníka.

Učinilo-li tak žal. min. přece, je postup jeho nezákonný.

Č. 11.279.

Církevní věci: Předpisy zákona č. 7/1895 ř. z. o příspěvcích pro účely církve katolické nebyly derogovány §em 123 ústavní listiny.

(Nález ze dne 16. května 1934 č. 9628.)

Prejudikatura: srov. Boh. A 10.451/33.

Věc: Firma Leopold F. a syn v N. proti zemskému úřadu v Brně o kostelní přírážku.

Výrok: Stížnost se zamítá pro bezdůvodnost.

Důvody: Platebním rozkazem katolické farní obce v N. z 10. července 1931 byla na základě usnesení této obce z 18. prosince 1930 předsána firmě Leopold F. a syn, továrna na likéry a rum v N., dnešní to st-lce, 45% přírážka kostelní ke všeobecné dani výdělkové podle předpisu za rok 1929, a to částkou 124'65 Kč. Proti tomuto předpisu podala firma odvolání, ve kterém namítala jednak, že zák. č. 7/1895 ř. z., na jehož základě se předpis stal, se na firmu, veřejnou to obchodní společnost, nevztahuje, poněvadž společnost tato není právnickou osobou, jednak, že tento zákon odporuje ustanovení §§ 123 a 124 úst. listiny a konečně, že zákon tento byl zrušen zák. č. 96/1925 Sb., který zakazuje donucovati příslušníky cizí církve, jakými jsou oba společníci firmy, ku příspěvkům pro kultové účely druhé náboženské společnosti.

Odvolání toto bylo zamítnuto cestou instanční nař. výměrem. — — —

O stížnosti uvážil nss toto: — — —

Podobným případem zabýval se nss již v nál. Boh. A 10.451/33 a vyslovil tu právní názor, že veřejná obchodní společnost není zproštěna daňové povinnosti pro účely církve katolické podle § 1 bod b) zák. č. 7/1895 ř. z. již z toho důvodu, že společníci nejsou příslušníky církve řím.-katolické. Na tomto právním názoru trvá nss i v daném případě.

V odůvodnění tohoto nálezu dovedl nss jednak, že i veřejné obchodní společnosti jest posuzovati jako konkurenčně povinné samostatné právní subjekty ve smyslu § 1 bodu b) cit. zák., dále, že zákon tento neodporuje ustanovení § 124 úst. listiny, konečně, že zákon tento nebyl ustanovením § 8 zák. čís. 96/1925 Sb. zrušen.

Nss nedal však za pravdu stížnosti ani potud, pokud namítá, že zák. č. 7/1895 ř. z. byl derogován ustanovením § 123 úst. listiny. Podle tohoto ustanovení nesmí nikdo ani přímo ani nepřímo býti nucen k účasti na jakémkoliv náboženském úkonu s výhradou práv plynoucích z moci otcovské nebo poručenské. Zákon č. 7/1895 ř. z. však nenařizuje nějaké účasti na náboženských úkonech církve katolické, nýbrž jenom ukládá přispívati na potřeby této církve, týká se tedy tento zákon materie zcela jiné a nemůže proto odporovati ustanovení § 123 úst. listiny.

Č. 11.280.

Š k o l s t v í (S l o v e n s k o): * Pod pojem vydržování školy s hlediska § 25 zák. č. XXXVIII:1868 spadají veškerá opatření, potřebná k tomu, aby škola v ohledu věcném i osobním vyhovovala předpisům v té které době o tom platným.

(Nález ze dne 16. května 1934 č. 10.066.)

P r e j u d i k a t u r a: srovn. Boh. A 11.131/34, 9972/32, 10.758/33, 3182/24.

V ě c: Římsko-katolická školská stolice v R. proti zemskému úřadu v Bratislavě o náklad na rozšíření římsko-katolické školy ludové.

V ý r o k: Nař. rozhodnutí se zrušuje pro nezákonnost.

D ů v o d y: Řím.-kat. školská stolice v R. žádala podáním z 12. května 1931 obecní představenstvo v R., aby do obecního rozpočtu byla zařazena částka 1.800 Kč, jako vydání vzniklé zřízením 5. učitelského místa. Obecní zastupitelstvo v R. usnesením z 5. července 1931 žádosti té nevyhovělo, poněvadž zřízení nového učitelského místa je úplně zbytečné a obec k rozšíření školy není povinna.

Z tohoto usnesení podala řím.-kat. školská stolice v R. odvolání, leč okr. úřad v Levicích výměrem z 10. listopadu 1931 odvolání zamítl a usnesení obecního zastupitelstva potvrdil. V důvodech okr. úřad uvedl v podstatě, že podle § 9 zák. čl. XXVIII:1876 je vydržovatelem školy ten, kdo ve smyslu platných předpisů je oprávněn dotýčnou školu spravovati, tedy v daném případě je vydržovatelem řím.-kat. ludové školy v R. řím.-kat. církev, resp. její věřící v R., zastoupení školskou stolicí. To však nevyklučuje, že by církev mohla míti nárok vůči třetí osobě, aby tato školu rozšířila a ji udržovala a to vždy v rozsahu přiměřeném potřebě v té které době. V daném případě tvrdí řím.-kat. školská stolice, že církvi přísluší takový nárok vůči obci R. Nárok ten nemůže však školská stolice opírat ani o kanonickou visitaci z r. 1842, rovněž o vydržení práva vůči obci na rozšíření školy nelze tu mluvit. Jde tu totiž o školu, vydržovanou